

(Закінчення. Початок на 1 стор.)

– Минулого року найбільше щибеневої продукції навантажив “Технобуд” – 52264 вагони, – говорить начальник станції Антоніна Пацук. – Це підприємство знаходиться у Клесіві, зате інші розміщені на відстані від 5 до 18 кілометрів від станції. ТзОВ “Селищанський гранітний кар’єр” знаходиться найдалше – за 18 кілометрів. Усі підприємства мають свої під’їзні колії, тепловози, залізниця у свою чергу гарантує безпеку руху – колія повинна бути у належному стані, тепловози проходять заплановані технічні огляди і ремонти різних видів. Загалом послугами залізниці користуються й підприємства, що відправляють інші вантажі. Наприклад, ДП “Клесівський держлісгосп” минулого року навантажив 1052 вагони лісу.

За штатним розкладом у колективі станції – 60 осіб, але на даний час працює 53 працівники різних спеціальностей, оскільки семеро перебувають у відпустках із догляду за дітьми. У товарній конторі трудиться 17 агентів комерційних, які власне й працюють безпосередньо з клієнтами станції. Колектив молодий – середній вік працівників – 30-35 років.

Справедливо вважають, що про колектив можна багато довідатися, знаючи його керівника. Про начальника станції Клесів колеги відгукуються як про досвідченого керівника, мудру жінку із “залізним” характером. Усе трудове життя Антоніни Пацук дотепер відбувалося на цій станції – спочатку чергова по станції, оператор станційно-технологічного центру з обробки перевізних документів, старший прийомоздавач, а в 1999-му очолила колектив. У 2011 році за сумлінну працю на залізниці Антоніна Іванівна нагороджена знаком “Почесний залізничник”. Заступник начальника станції Тамара Круглик розповіла, що Антоніну Іванівну не лише у Рівненській дирекції, але й на залізниці загалом вважають природженим керівником.

– Антоніна Іванівна – жінка справедлива, вимоглива і водночас здатна зрозуміти людину із її проблемами та потребами, допомогти, якщо треба, – додає Тамара Сергіївна. – Ми поважаємо і шануємо її, вона формує робочу атмосферу в колективі.

Антоніна Іванівна – людина практична, у кожній справі насамперед уміє бачити результат. Як керівник уміє налагодити стосунки з підприємствами-партнерами, її слово має вагу у сфері ділових стосунків станції з підприємствами-партнерами і за цією авторитетною вагою – роки професійної порядності.

Антоніна Пацук без зайвих проблем організувала екскурсію на найповажніше підприємство ТОВ ККНК “Технобуд”, розташоване неподалік станції. Враження від побачених краєвидів і масштабів гранітного кар’єра – приголомшливе, крім того, щиро пораділа за місцевих мешканців, які сповна забезпечені роботою і непоганими заробітками. Під час цієї екскурсії Антоніна Іванівна розповіла, що робота постійно супроводжує її у житті.

– Коли працювала черговою по станції, за відсутності начальника станції доводилося неодноразово планувати вантажну роботу та приймати важливі рішення. Ніколи не боялася відповідальності, та коли мені запропонували очолити станцію, завагалася. Причиною стали двійки дітей, які потребували материнського піклування, – продовжує розповідь Антоніна Пацук. – Тоді найбільше заспокоював мій заступник Олександр Вікторович Жовтяк, нинішній начальник станції Сарни. У перший рік керівництва було складно, адже начальник станції відповідає за весь колектив та всю роботу станції. До того ж потрібно було налагоджувати відносини з постійними клієнтами, аби станція мала роботу. Із того часу минуло 15 років. Роботи з навантаження на станції достатньо, і ми вдячні нашим клієнтам за співпрацю, адже у нинішній час, коли чимало станцій хотіли б вантажити багато, але навантажують по кілька десятків вагонів на місяць, ми щодоби ван-

необхідності вирішує складніші питання на рівні керівників підприємств, контролюючи при цьому виконання роботи своїх підлеглих у товарній конторі.

– Усе передбачити у роботі неможливо, – говорить Надія Власюк. – Доводиться неодноразово звертатися до фахівців Рівненської дирекції за роз’ясненнями тієї чи іншої вказівки чи нововведення. Загалом колектив наш дружний, кожен із працівників готовий допомогти один одному, а за потреби й підмінити. Оскільки колектив молодий, то з розумінням ставимося до того, що хтось їде на сесію, хтось їде у декретну відпустку. Повернувшись на роботу, продовжують працювати, адже до комп’ютерного документообігу вже звикли всі. Хоча спочатку було дуже непросто одночасно і вчитися, й працювати.

А у нас день на день не схожий. Одного дня може бути роботи менше, іншого дня – великі об’єми навантаження, усе залежить від типу вагонів. В основному навантажен-

КЛЕСІВ – СТАНЦІЯ З ЖІНОЧИМ ОБЛИЧЧЯМ

тажимо по 200 вагонів.

За відсутності начальника станції всі його обов’язки виконує заступник Тамара Круглик, яка працює на залізниці вже 21 рік. А на станції Тамара Сергіївна – з 2004 року, розпочала свій трудовий шлях із чергового по станції.

– На жаль, не кожен здатен витримати інтенсивний ритм праці, – розповідає Тамара Круглик. – У товарній конторі стажуються чимало молодих спеціалістів, попрацюють рік-два, наберуться досвіду і переводяться на інші станції, де роботи значно менше.

На станції Клесів є свої залізничні династії. Це – черговий по станції Анатолій Максимович Баранов, батько якого трудився начальником станції Страшів. Є представники третього покоління залізничників і у товарній конторі. Це комерційні агенти Оксана Пригарська та Ірина Головач.

Ще однією поважною жінкою-професіоналом у товарній конторі станції є комерційний агент 1-ї категорії Надія Власюк. Надія Сергіївна допомагає вирішувати колегам усі проблемні чи спірні питання, що стосуються роботи з клієнтами. За її плечами – 24 роки праці на станції, вона добре знається на тонкощах щоденної роботи. Після школи Надія Власюк прийшла на станцію оператором СТЦ, із 2005 року працювала товарним касиром, старшим товарним касиром, тепер – комерційний агент 1-ї категорії. Якщо комерційні агенти мають справу з керівниками середньої ланки підприємств, то Надія Сергіївна за

проводимо у приватні вагони. Буває, що клієнти одночасно виставляють завантажені щибеневою продукцією вагони, тоді комерційним агентам непросто оформляти документи, потрібно бути уважними, аби не допуститися помилок. Особливо це стосується забезпечення огляду вагонів з точки зору комерційності та безпеки руху. Зазвичай найбільш напружена робота на станції триває з травня по жовтень, на тоймість узимку підприємства ремонтують обладнання, укладають договори, і роботи у нас відчутно меншає. Так було і в січні цього року, але й це не завадило нам навантажити 3009 вагонів у першому місяці року, зате у лютому обсяги навантаження зросли до 4307 вагонів щибеневої продукції. Тож коли на станції великі об’єми навантаження, доводиться затримуватися на роботі доти, доки не виконаємо заплановане.

Тетяна Круглик працює агентом комерційним 8 років, здобуваючи досвід завдяки настановам своїх старших колег по роботі.

– Завдяки наставникам – комерційним агентам Валентині Миколаївні Богданець та Катерині Володимирівні Ковалець, які вже на заслуженому відпочинку, – не лише я, але й усі нинішні агенти здобули хороші навички у роботі, – розповідає Тетяна Круглик. – Крім того, працюють на станції інші наші наставники – Світлана Стахівна Пригарська, Галина Василівна Дударик, які свого часу стажували половину працівників станції. Тож із роботою справляємося завдяки добрим вчителям, хоча бувають

випадки, що без консультації колег не обійтись. Чимало часу займає робота безпосередньо з клієнтами, які приходять за довідками, квитанціями або просто за консультацією. До кожного клієнта знаходимо індивідуальний підхід, не шкодуємо ні часу, ні сил, аби все доступно йому пояснити, як оформити і нам відіслати той чи інший документ. У своїй роботі дотримуємося правила, що клієнт завжди правий. Хоча інколи дається це нелегко.

Оксана Пригарська працює комерційним агентом вісім років.

– Із дитинства мріяла працювати саме у товарній конторі, – розповідає Оксана Пригарська. – Комерційним агентом на станції працює мама, яка багатьом молодим спеціалістам передавала свій досвід. Ще змалку я неодноразово приходила до неї на роботу і вже тоді вирішила, що буду тут працювати. Після закінчення Львівського технікуму залізничного транспорту розпочала свою трудову біографію, переймаючи досвід у Валентині Миколаївні Богданець. Робота мені подобається, тому із задоволенням поспішаю у товарну контору, люблю наш колектив. Хоча у роботі з клієнтами не завжди буває легко, та життя навчило бути ввічливою і толерантною у спілкуванні.

За відсутності комерційного агента 1-ї категорії Надії Власюк Оксана Пригарська сміливо виконує її обов’язки. Весела за вдачею, завжди усміхнена дівчина не уявляє свого життя без залізниці, із гордістю кажучи, що належить до залізничної династії у третьому поколінні. На станції Клесів трудився вагонником її дід, другий дід і бабуся працювали в колійному господарстві, батько – машиніст на одному з клесівських кар’єрів.

Ірина Головач також комерційний агент, тільки виконує роботу прийомоздавача. Ірина Олександрівна працює у товарній конторі шість років і теж є продовжувачем залізничної династії. Її мама Марія Володимирівна Смицька працює оператором СТЦ, машиністом працював її дід, дядько також залізничник. Ірина навчається в Київському технікумі залізничного транспорту, виконує роботу прийомоздавача нарівні з чоловіками – крім введення в комп’ютер необхідних документів, вона зобов’язана перевірити, чи правильно завантажені вагони, які приймаються до перевезення, у якому вони стані тощо.

Найменше – 2 роки – працює на станції комерційний агент Ірина Нікодімова. Їй подобається працювати у цьому молодіжному колективі, і вона хоче якнайшвидше здобути необхідний досвід у роботі. Одночасно дівчина, як і її колеги, заочно навчається в Київському технікумі залізничного транспорту.

– Чи комфортно почуваються чоловіки у жіночому колективі? – запитую агентів комерційних Миколу Костирка, Романа Галаха та Андрія Томка.

– І комфортно, і затишно. Постійно відчуваємо увагу й піклування з боку наших жінок. Це нам дуже імонує, і ми вдячні нашим колегам за їхню доброзичливість та щирість. Усе це тільки допомагає у роботі, – вважають хлопці.

Коли запитала у жінок-залізничниць, чого їм бракує для комфортної роботи, вони, не задумуючись, відповіли, що є потреба у покращенні умов праці, зокрема у товарній конторі. До слова, води і туалету у приміщенні досі нема. Про цю проблему газета писала ще позаминулого року, але, на жаль, із того часу змін на краще не відбулося. Хочеться сподіватися, що ця проблема буде вирішена, адже цей чудовий, працюючий, дружний колектив, який своєю працею приносить чималі прибутки Рівненській дирекції та залізниці, поза усяким сумнівом, заслуговує на добрі побутові умови.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА
Фото автора